

LINNANMÄEN HUVIPUISTO

Risto Räikkönen

Lasten Päivä

1900-luvun alkupuolella Suomi oli kovin erilainen maa kuin nykyään. Luokkaristiriitojen, sotien ja eriarvoisuuden yhteiskunnassa laajalle levittäytynyt puute ja kurjuus olivat yleisiä. Köyhyyden ja puutteen värittämässä maassa heikoista kaikkein heikoimmat kärsivät eniten. Yleensä nämä olivat lapsia. Yhteiskunnallisen heräämisen myötä myös erityisryhmiin – kuten hädänalaisiin lapsiin – alettiin kiinnittää entistä enemmän huomiota.

Tämän puutteen keskellä ja siitä johtuen lausuttiin Linnanmäen huvipuiston pitkän kehityshistorian alkusanat. Suomalainen lastensuojelujärjestö Barnavårdsföreningen i Finland, jolla oli kiinteät suhteet ruotsalaisiin vastaavan alan toimijoihin, keksi kopioida Ruotsista Lasten Päivä -tapahtuman konseptin. Ajatus oli yksinkertainen mutta toimiva. Keväisin järjestettiin Helsingissä hyväntekeväisyystapahtumia, joissa ihmisille myytiin sirkusesityksiä, kahvia ja pikkupurtavaa, pidettiin arpajaisia sekä pyörítettii alkeellisia karuselleja. Tapahtuman tuotto käytettiin lastensuojelutyöhön. Tästä kehkeytyi vuosien varrella merkittävä varainhankintakeino suomalaiselle lastensuojelutyölle. Tapahtuman laajetessa muutkin suomalaiset lastensuojelujärjestöt alkoivat osallistua Lasten Päivä -tapahtuman järjestämiseen.

Syksyllä 1939 suuri maailmanpalo nielaisi Suomen sodan syövereihin. Suomen oli keskitettävä kaikki voimavaransa maan itsenäisyyden säilyttä-

Risto Räikkönen

Ekonomi, Sosiaalineuvos

*Lasten Päivän Säätiön / Linnanmäen toimitusjohtaja
2001-*

miseen. Sodan jalkoihin jäi myös Lasten Päivä. Ankarien vuosien jälkeen sodan runtelema maa alkoi vähitellen nousta jälleen jaloilleen. Sotavuosien jälkeen myös Lasten Päivää alettiin herätellä uudelleen henkiin. Kaikenlaisesta materiaalista vallitsi ankara puute. Tästä syystä alkeellistenkin huvipuistolaitteitten rakentaminen oli lähes ylivoimainen tehtävä. Sama puute koski tietysti myös arpajaisvoittoja sekä ruoka- ja juomatarjontaa. Edellytykset Lasten Päivän järjestämiseksi eivät siis olleet erityisen hyvät.

Tapahtuman puuhamiehet ja -naiset kääntyivät jälleen Ruotsin puoleen. Ruotsin materiaallinen elintaso sodasta säästyneenä maana oli tietysti aivan toista luokkaa kuin Suomen. Ruotsista löytyi niin sodan aikana kuin sen jälkeen seuraavina puutteen vuosinakin runsaasti auttamishalua. Niinpä ensimmäiseen sodan jälkeen järjestettyyn Lasten Päivä -tapahtumaan saatiin Ruotsista mittava kahvilahjoitus. Kahvi oli tarkoitettu erityisesti arpajaisvoitoiksi. Tämä oli elintarvikesäänöstelyn maassa todella iso asia. Oikeaa kahvia monet eivät enää vuosiin olleet saaneet edes maistaa. Tilanne tuolloin Suomessa oli jotensakin nurinkurinen: töitä oli kaikilla yllin kyllin, inflaatio laukkasi lähes hillitsemättömästi ja Suomen Pankin painokoneet painoivat lisää seteleitä. Kaikilla oli siis työtä ja rahaa, mutta ei juurikaan mitään, mihin rahansa käyttäisi. Tilanteesta hyötyivät lähinnä vain mustan pörssin kauppiaat.

Ensimmäinen sodan jälkeinen Lasten Päivä oli todellinen menestys. Kerrotaan, että helsinkiläiset jonottivat arpajaislippuja peräti 12 tuntia! Ihmiset siis seisoivat jonossa puoli vuorokautta vain saadaakseen mahdollisuuden voittaa edes pienen pake-tin kahvia. Tätä meidän nykyisessä yltäkylläisyyden maailmassamme on vaikea ymmärtää. Ruotsin apu oli ensiarvoisen tärkeä seuraavanakin vuonna. Nyt arpajaispalkintojen pääroolin oli ottanut sokeri. Ja taas helsinkiläiset jonottivat!

Tässä vaiheessa toiminnassa oli mukana kaikki keskeiset suomalaiset lastensuojelujärjestöt. Lasten Päivä -tapahtuman taloudellista menestystä kuvaa hyvin se, että ensimmäisten vuosien tuotoilla Lastensuojelun keskusliitto osti kokonaisen kivitalon Helsingin Eirasta. Toimintaa laajennettiin vuosi vuoden jälkeen usealle eri paikkakunnalle.

Vähitellen maakuntakierroksista olivat kuitenkin vaatimattoman taloudellisen menestyksen takia pakko luopua. Helsingissä järjestetty Lasten Päivä ei sekään enää tuottanut niitä sodan jälkeisten muutaman ensimmäisen tapahtuman kaltaisia tuottoja. Oli tullut aika miettiä tapahtuman tulevaisuutta ja löytää toiminnalle uusi suunta.

Sukupolvi toisensa jälkeen on löytänyt omat lempilaitteensa

Huvipuiston perustaminen

Jälleen katseet suunnattiin länteen. Tällä kertaa Ruotsin lisäksi myös Tanskaan. Näissä molemmissa maissa oli vahva ja perinnerikas huvipuistokulttuuri. 1940-luvun loppupuolella opintomatkoja alettiin tehdä ja kiinteitä suhteita solmia länsinaapureittemme huvipuistojen kanssa. Valtava innostus, rohkeus ja yritteliäisyys valtasivat suomalaiset Lasten Päivä -tapahtumien järjestäjät. Kiertävän Tivolin ajatuksesta luovuttiin, koska katsottiin, että edelleenkin puutteen vaivaamassa maassa ei saataisi riittävästi ensiluokkaisia materiaaleja, jotka kestäisivät laitteitten jatkuvan purkamisen ja kokoamisen rasituksia. Niinpä alettiin etsiä pysyvää sijoituspaikkaa Suomen ensimmäiselle huvipuistolle.

Rohkeasti lähdettiin suunnittelemaan huvikeskusta Kaivopuiston kauniille rannoille. Paikan valinta ei kuitenkaan miellyttänyt Helsingin kaupungin päättäjiä. Saman kohtalon koki suunnitelma huvipuiston perustamiseksi Kaisaniemen puistoon

kuin myös suunnitelma ns. sokeritehtaan tontin hyödyntämiseksi huvitteluun. Sokeritehtaan tontille rakennettiin myöhemmin toisenlaista huvittelua palveleva keskus, kansallisoopperan komea rakennus.

Lopulta päädyttiin esittämään vanhaa Vesilinnanmäkeä kiinteän huvipuiston paikaksi. Olihan mäen läheisyyteen, Alppipuistoon suunniteltu Helsingin kaupungin omaa huvipuistoa jo 1930-luvulla. Tässä vaiheessa kaupungin päättäjät alkoivat jo olla tuskastuneita innokkaitten huvipuistoyrittäjien esityksiin ja päättivät, että ”Viekää Vesilinnanmäki. Se on niin kaukana kaupungin keskustasta, että sen saatte rauhassa pilata!” Elettiin vuoden 1950 maaliskuuta ja nyt tuli huvipuistomiehille todellinen kiire.

Vesilinnanmäki – joka oli saanut nimensä mäellä sijaitsevista vesitorneista – oli tuohon aikaan pikkupoikien jännittävien seikkailujen kohde. Mäen kivikkoisen lohkareinen muoto antoi huimat puitteet kesäisille leikeille ja talvisille mäenlaskukilpailuille. Sotien jälkeinen ankara asuntopula ja runsas alkoholin kulutus loivat pohjan myös laitapuolen kulkijoille asuttaa Vesilinnanmäkeä alkeellisissa kojuissaan. Uusi aika oli kuitenkin koittamassa Vesilinnanmäellekin.

Huhtikuusta alkaen vasarat paukkuivat myöhäiseen yöhön asti työmiesten kunnostaessa mäkeä huvipuistokäyttöön. Kuorma-autot jurnuttivat mäkeä ylös ja alas milloin vieden työmaalle tarveaineita, milloin hakien kiviä ja lohkareita mäen tasoittamiseksi. Erilaisia toimikuntia istui myöhäiseen iltaan asti tuumien, suunnitellen ja päättäen. Töitä tehtiin sillä ajatuksella, että Helsingin kaupungin omistaman maa-alueen vuokra-aika oli kovin lyhyt. Kaikki ajateltiin väliaikaiseksi. Seiniksi kelpasivat kovalevyt, jotka naulattiin puukehyksiin. Katot olivat telttakangasta. Omat harminsa aiheuttivat sellaiset arkiset asiat kuin että miten mäelle saataisiin sähköä, tai miten mäen viemäröinti tulisi järjestää. Ja kaikella suunnittelulla ja toteutuksella oli tavaton kiire. Viimein koitti suuri päivä, 27. toukokuuta 1950.

Päivälehdissä komeili mainos: ”Linnanmäki, Lasten Päivän huvipuisto avataan tänään klo 19.00.” Eräs toimikunta oli pitkään pohtinut huvipuistolle sopivaa nimeä. Kun pohtiminen venyi pitkäksi, päätti mäen ensimmäinen toimitusjohtaja avaamista edeltävänä iltana, että olkoon paikan nimi sitten vaikkapa Linnanmäki. Näin eräs suomalainen instiututio sai nimensä.

Kaikki tutut elementit alusta alkaen

Mitä Linnanmäellä sitten oli kun ukset ensi keran avautuivat? Siellä oli kaikki elementit, joista hyvä huvipuisto tunnetaan: esityksiä, sirkusta, pelejä, taiteilijoita, laitteita, musiikkia, tanssia ja kahviloita. Kaikki samat asiat, jotka Linnanmäellä ovat edelleenkin. Tosin vuonna 1950 huvipuisto muistutti hätäisesti kokoonkyhättyä telttakylää, mutta kaikki osat olivat jo olemassa. Kokonaisuuden eri osien painoarvo on toki vuosikymmenten saatossa muuttunut merkittävästi. Alkuvuosina erilaiset esiintyjät – klovnit, muusikot, taikurit, tanssijat, akrobaatit – olivat keskeisessä roolissa. Laitteet olivat kalliita ja niitä oli vähän.

Asiakaskunta muodostui alkuvuosina nykyistä vanhemmista ihmisistä. Yleiskuva vaikutti siltä, että kyseessä on nuorten aikuisten eikä suinkaan lasten huvipuisto. Samoin työntekijöitten keski-ikä oli tuolloin selvästi korkeampi kuin nykyään. Avattiinhan puisto vasta illalla, mikä mahdollisti sen, että Linnanmäen kausihenkilökunta teki oman päivätyönsä muualla ja tuli iltaisin ja viikonloppuisin huvipuistoon töihin. 1950-luvulla monelle ihmiselle kahden tai useamman työn tekeminen oli alkeellisenkin elintason edellytys.

Kilpailu ihmisten vapaa-ajasta oli vähäistä. Televisiota ei vielä ollut, kehittyneemmistä elektronisista laitteista puhumattakaan. Viihteellisiä yleisötilaisuuksia ei juurikaan ollut. Ainoat todelliset kilpailijat olivat elokuvateatterit ja yleisiä tansseja järjestävät tahot. Jälkeenpäin voidaan todeta, että huvipuistolle Suomen pääkaupunkiseudulla oli voimakas sosiaalinen tilaus.

Huvipuistossa sen sijaan toimijoita oli runsaasti. Päävastuun toiminnasta kantoi ennen muuta Lastensuojelun keskusliitto yhdessä muitten lastensuojelujärjestöjen kanssa. Useat laitteet olivat kuitenkin muitten – usein tanskalaisten ammattilaisten – omistamia ja operoimia. Oli joukossa toki runsaasti suomalaisiakin sirkusalan yrittäjiä. Niinpä esimerkiksi myöhemmin legendaariseksi ilmiöksi muodostunut vedenneiteteltta ei ollut Linnanmäen omaa toimintaa, vaan siitäkin vastasi toinen suomalainen yrittäjä. Samoin kahvilat ja yleensäkin kaikki ravitsemustoiminta oli muitten kuin lastensuojelujärjestöjen käsissä.

Lasten Päivän Säätiön perustaminen

Linnanmäen ensimmäiset vuodet olivat suuresta alkuinnostuksesta huolimatta taloudellisesti vaikeita. Velkaa oli moneen suuntaan, monet kokeiluista epäonnistuivat, eri toimijoiden vastuurajat eivät aina olleet selkeästi määriteltyjä ja lastensuojelujärjestöt nahistelivat tuottojen jakamisesta. Jopa vuonna 1951 rakennettu vuoristorata oli tanskalaisten huvipuistoyrittäjien omistama. Lastensuojelun keskusliitto lyhensi tanskalaisille parhaan kykynsä mukaan velkaa, jotta kruununjalokivi saataisiin omaan hallintaan. Yleisesti puhuttiin Lasten Päivän huvipuistosta, mutta juridisesti tilanne oli varsin sekava, sillä Lasten Päivä ei ollut mikään virallinen yhdistys, osakeyhtiö, säätiö tai mikään muukaan juridinen toimija. Yhtä selkeää juridista vastuutahoa ei ollut olemassakaan, vaan mäellä toimi monenlaisia löyhässä sopimussuhteessa keskenään olevia tahoja.

Muutaman toimintavuoden jälkeen tilanne päätettiin selkeyttää. Monien vaiheiden ja ulkopuolisen selvitysmiehen ahkeran uurastuksen tuloksena vuonna 1956 päätettiin Linnanmäen huvipuiston toimintaa ylläpitämään perustaa säätiö. Säätiö sai nimekseen Lasten Päivän Säätiö. Nyt huvipuiston toiminnasta vastaamassa oli selkeästi yksi toimija, jonka hallitus ryhtyi toimitusjohtajan avustamana perkaamaan tilannetta. Ulkopuolisten toimijoitten määrää vähennettiin ja yhä merkittävämpi osa toiminnasta liitettiin osaksi Lasten Päivän Säätiötä.

Toiminnan vakiintuminen

Juridisen muodon selkeydyttyä alettiin jälleen keskittyä itse huvipuiston kehittämiseen. Sotakorvaukset oli maksettu ja elintarvikkeiden säännöstely lopetettu. Yleisen taloudellisen tilanteen kehittymisen myötä suomalaisten ostovoima parani. Entistä suurempi osa tuloista voitiin käyttää vapaa-aikaan. Pulavuosien kokemukset olivat vielä tuoreena mielessä, kun Linnanmäelle alkoi ilmestyä uusia herkkuja, joihin oltiin tutustuttu lähinnä elokuvien välityksellä. Hampurilaiset, hot dogit, hattarat ja vohvelit olivat alusta pitäen suuria menestyksiä. Se oli aikaa, jolloin tavallinen nakkimakkarakin oli pikupojille suurta herkkua. Nykyään laajalle levinnyt suomalainen hampurilaiskulttuuri alkoi juuri Linnanmäeltä.

1950-luvun loppupuolella toiminta alkoi vakiintua. Puistossa oli toistakymmentä huvilaitetta, esitystoiminta oli vilkasta, ravintolat, kahvilat sekä

Linnanmäki on kulkenut pitkän tien alkuvaiheen vielä melko vaatimattomista puitteista nykypäivän värikkääseen vilkkeeseen

pelit vetivät yleisöä, ja säätiön organisaatio hallituksesta alkaen toimi tehokkaasti. Kesäiset asiakasmäärät kipusivat parhaimmillaan yli 800.000 kävijän. Toiminnan jatkuva kehittäminen vaati runsaasti pääomaa, joten lastensuojelutyölle ei kyetty jakamaan avustuksia joka vuosi. Jokavuotiseksi avustustoiminta muuttui vasta 1960-luvun alussa. Tämän jälkeen avustussummat ovat jatkuvasti kasvaneet. Vuonna 2009 vuotuinen avustussumma oli kivunnut jo 3.1 miljoonaan euroon.

Esitystoiminnalla oli suuri merkitys huvipuiston ensimmäisellä vuosikymmenellä. Maineikas Peacock-teatteri aloitti toimintansa armeijalta saadussa vanhassa teltassa jo huvipuiston avajaisvuonna. Monivuotinen haave toteutui, kun uusi teatterirakennus valmistui vuonna 1956. Siitä lähtien teatteri on ollut samalla paikalla. Yhä edelleenkin teatterin katsomossa on aistittavissa aito 50-lukulainen

tunnelma. Tuolloin Linnanmäellä alkoi esiintyä suuria kansallisia ja kansainvälisiä tähtiä. Suuren yleisömäärän takia konsertit järjestettiin ulkolavalla, kun taas Peacock-teatteri keskittyi enemmän reyyiluonteisiin esityksiin.

Suurista kansainvälisistä tähdistä on syytä mainita Zarah Leanderin ja Jussi Björlingin rinnalla ennen muuta Paul Anka, joka villitsi teinityttöjä huvipuiston ulkolavalla elokuussa 1959. Paul Anka oli itse asiassa ensimmäinen nuorisoidoli, joka esiintyi Suomessa. Näin Linnanmäki oli aloittamassa Suomessa suurten pop-idolien esiinmarssia. Tämä trendi jatkui Linnanmäellä aina 60- ja 70-lukujen taitteeseen asti. Tämän jälkeen niin Peacock-teatteri kuin huvipuiston ulkonäyttämökin osoittautuivat liian pieniksi jatkuvasti kasvavien konserttien tarpeisiin. Teatteriin etsittiin kuumeisesti uutta toimintaa kunnes onnellisten yhteensattumien tuloksena Uusi Iloinen Teatteri (UIT) aloitti menestyksekkään ja pitkän karriäärin Peacock-teatterissa 1970-luvun lopulla. UIT:n ura Linnanmäellä kesti yli 30 vuotta niin, että yleisesti puhuttiin UIT:n teatterista kun tarkoitettiin Linnanmäen Peacock-teatteria.

Suhteiden rakentamista

Linnanmäen suhdetoiminta on alusta alkaen ollut vilkasta. Hyvät ja toimivat suhteet etenkin Helsingin kaupunkiin ja muihin viranomaistahoihin ovat olleet ensiarvoisen tärkeitä. Jo 1950-luvulla myös kansainvälisellä – etenkin skandinaavisella – tasolla yhteydenpito alkoi vilkastua. Kesäisiä Linnanmäen esiintyjiä haettiin talvisin ympäri Eurooppaa. Samoin aktiivinen toiminta huvipuistoalan kansainvälisissä järjestöissä alkoi muodostua osaksi arkista huvipuistoaherrusta. Nämä kansainväliset suhteet ovat läpi vuosikymmenten olleet ensiarvoisen tärkeitä koko huvipuiston kehittymisen kannalta.

Hyvistä suhteista huolimatta Helsingin kaupungin kanssa ei onnistuttu tekemään pitkäaikaista sopimusta Vesilinnanmäen vuokraamiseksi Lasten Päivän Säätiön huvipuistotoimintaan. Osittain tästä syystä ja osittain terveestä halusta laajentaa toimintaa säätiö alkoi pohtia huvipuistotoiminnan käynnistämistä Linnanmäen ohella muualla Suomessa. Pohdinta johti ennen pitkään toimintaan. Tämän tuloksena Suomeen syntyi useita saman alan toimijoita. Ne ovat edelleen merkittävä osa suomalaista matkailuelinkeinoa. Lasten Päivän Säätiön alkuun panemista yrityksistä on syytä mainita ennen muuta Tampereella toimiva Särkänniemen huvipuisto sekä

Kouvolassa toimiva Tykkimäen huvipuisto. Vuosikymmenten saatossa nämä ovat irtaantuneet itsenäisiksi toimijoiksi Lasten Päivän Säätiön keskittäessä resurssinsa Linnanmäen toiminnan kehittämiseen.

Vuosien ja vuosikymmenten aikana huvipuiston toiminta kehittyi ja laajeni. Vähitellen Linnanmäki pystyi luomaan itsestään koko kansakunnan tunteman brändin. Vielä nykyäänkin lähes jokaisella suomalaisella on jonkinlainen mielikuva Linnanmäestä. Huvipuiston kävijämäärät kasvoivat myös ajan myötä. Miljoonan asiakkaan raja ylitettiin ensi kerran vuonna 1974. Samoin lastensuojelutyölle osoitettavien avustusten määrä jatkoi kasvuaan. Vuoden 2009 loppuun mennessä Linnanmäen huvipuistossa on käynyt lähes 54 miljoonaa asiakasta ja avustuksia lastensuojelutyölle on osoitettu yli 74 miljoonaa euroa. Voidaan täydellä syyllä todeta, että Linnanmäen huvipuiston panos suomalaisessa lastensuojelutyössä on ollut merkittävä. Suuri kiitos tästä kuuluu kaikille Linnanmäen asiakkaille.

Linnanmäki 2000-luvulla

Vuosituhanneen alkuvuosina onnistuttiin viimein sopimaan Helsingin kaupungin kanssa pitkäaikaisesta, 40 vuoden pituisesta vuokrasopimuksesta. Pitkäaikainen sopimus oli edellytys sille, että Lasten Päivän Säätiö investoi mäen ensimmäiseen ympärivuotiseen kohteeseen, Merimaailmaan. Tämän erillisen osakeyhtiön Lasten Päivän Säätiön perusti yhdessä englantilaisen partnerin kanssa.

Kilpailun ihmisten vapaa-ajasta jatkuvasti kiristyessä alettiin Linnanmäellä hioa kaikkia kilpailun osatekijöitä huippuvireeseen. Itse puistoon ja sen puistomaisuuteen alettiin investoida aikaisempaa enemmän. Puisto ei enää tarkoittanut vain kasveja ja kukkia, vaan näitten lisäksi valaisimia, valoja, aitoja, kiviä, polkuja, kaiteita, ääniä, tuoksuja ja pieniä yksityiskohtia. Lasikuitu ja muovi sai väistyä puun, kiven ja muun luonnonmateriaalin tieltä. Samoin alettiin kiinnittää entistä tarkempaa huomiota puiston yleisilmeeseen: siivoukseen ja puhdistukseen ohjattiin entistä enemmän resursseja, henkilökunnan palveluالتtiutta lisättiin kehittyneellä koulutuksella, samoin henkilökunnan vaatetus yhtenäistettiin.

Tilanahtauden on usein väitetty olevan Linnanmäen ratkaisematon ongelma. Tähänkin ongelmaan löydettiin oikea vastaus: kerrosrakentaminen. Uuden maailmanpyörän alle saatiin törmäilyautot, vesiaiheisen Hurjakurun päälle rakennettiin suuri teräsrata, Salama, ja uuden hallintorakennuksen

katolle pystytettiin hurjasti pyörivä Kehrä.

2000-luvun alussa toimintaa tehostettiin venyttämällä kesäkautta molemmista päistään jopa 136 päivän pituiseksi, Suomen suurimmaksi kesätapah-tumaksi. Kun samaan ajankohtaan sijoittuivat myös useana perättäisenä vuotena tehdyt suuret laitein-vestoinnit, ei ole ihme, että huvipuiston kesävierait-ten määrä nousi uudelle 1,2 - 1,3 miljoonan tasolle. Näistä asiakkaista noin puolet on pääkaupunkiseu-dulla asuvia, ja toinen puoli koostuu lähinnä koti-maan matkailijoista. Ulkomaisten vieraitten osuus on aina ollut Linnanmäellä häviävän pieni, joskin vii-me vuosina se on ollut kasvussa. Linnanmäki on siis mitä suurimmassa määrin suomalaisten huvipuisto.

Samaan aikaan alettiin kehitellä kesäkauden rin-nalle eri vuodenaikoihin keskittyviä erikoistapah-tumia. Syksyn pimeään loskaisuuteen kehitettiin Valokarnevaali, joulun odotukseen Jouluhattara ja talven lumien keskelle Jäähelmen Talvirieha. Kaikki nämä tapahtumat ovat osa säätiön ympärivuotiseen toimintaan tähtäävää strategiaa. Samaa tavoitetta toteuttaa jo aiemmin mainitun Merimaailman lisäksi Peacock-teatterin ympärivuotinen teatteritarjonta.

Vuosituhanen ensimmäinen vuosikymmen oli ta-loudellisen kukoistuksen aikaa. Suurista investoin-neista huolimatta – tai juuri niitten ansiosta – toi-minnan liikevaihto kasvoi ja kannattavuus parani. Samoin säätiön tase, varallisuus, vankistui selvästi edellisen vuosituhanen lopun tasosta. Tämä kaik-ki tapahtui samaan aikaan kun lastensuojelutyölle ohjattujen avustusten määrä lisääntyi puolella ai-kaisempaan vuosikymmeneen verrattuna.

Linnanmäki on kautta vuosikymmenten ollut median lempilapsi. Onhan se – median synkkäsä-vyisestä pohjavirrasta poiketen – jatkuvasti posi-tiivisten, hyväntuulisten ja naurun ryydittämien artikkeleitten ehtymätön lähde. Median merkitystä Linnanmäen huvipuiston maineen, sen imagon luo-misessa ei tule aliarvioida. Uuden vuosituhanen alkuvuosina vuosittaisten mediaosumien – siis leh-tiartikkeleitten sekä radio- ja TV-juttujen – määrä saavutti jo 1.500 osuman tason.

Linnanmäen huvipuiston tulevaisuus

Kun katsoo 60-vuotiaan huvipuiston mennei-syyteen ja samalla yrittää hahmottaa tulevia vuo-sikymmeniä, on selkeästi nähtävissä, että histo-riassa on ollut toisaalta paljon vaikeita hetkiä ja toisaalta runsaasti menestyksekkäitä päätöksiä, mutta tulevaisuus häämöttää ennusteusvan läpi

katsoen vielä aikaisempiakin vuosikymmeniä vai-keammalta. Tulevaisuuden tekee vaikeaksi ennen kaikkea maailman nopea muuttuminen ja sen ohel-la kilpailun tuntuva kiristyminen. Linnanmäen kil-pailijoita eivät koskaan ole olleet muut huvipuis-tot, vaan pääkaupunkiseudulla räjähdysmäisesti lisääntyneet ja lisääntyvät erilaiset elämyskohteet ja -tapahtumat.

Jotta Lasten Päivän Säätiö pystyisi vastaamaan kilpailun mukanaan tuomiin haasteisiin, täytyy puistoa jatkuvasti kehittää, samalla kun pidetään huolta puiston nostalgisuudesta ja Linnanmäen hy-västä maineesta.

Kehityksen seuraavat suuret askeleet liittyvät vääjäämättä mäellä oleviin vesitorneihin. Molem-mat vesitornit otetaan huvipuiston aktiiviseen, ympärivuotiseen käyttöön. Myös huvipuistoa vuo-sikymmeniä vaivannut asiakkaitten kulkuneuvojen pysäköintiongelma löytää ratkaisunsa samalla kun julkista liikennettä mäelle kehitetään. Jossain kehi-tyksen vaiheessa myös huvipuiston maa-alue tullee laajenemaan.

Tulevaisuus on haasteitten täyttämä. Mennei-syys, Linnanmäen historia on joka tapauksessa ollut suuri menestystarina, josta me kaikki suo-malaiset voimme olla ylpeitä. Kuka tämän kaiken loistavan menestyksen on saanut aikaan? Menes-tyksen takana ovat luonnollisesti olleet uskolliset ja tyytyväiset asiakkaat. Vierailijoiden lisäksi Linnan-mäen toiminnassa on vuosikymmenten saatossa ol-lut satoja ihmisiä, joitten työpanos kokonaisuuteen on ollut merkittävä, joittenkin osalta suorastaan ratkaiseva. Lukuisat miehet ja naiset ovat tulenpa-lavasti uhranneet vuosia ja vuosikymmeniä hui-puiston parhaaksi. Yksi nimi on kuitenkin kiistatta ylitse muiden: Bo Ekelund. Hän on se mies, joka loi Linnanmäen 50-luvun lopulta alkaneen 30-vuotisen toimitusjohtajakautensa aikana. Häntä me kaikki suomalaiset saamme kiittää siitä ainutlaatuisesta Linnanmäki-tunnelmasta, joka on edelleenkin ais-tittavissa huvipuistossa.

Linnanmäen huvipuisto on jo saavuttanut 60 vuoden kunnioitettavan iän kakkien tuntemana ins-tituutiona. Näköpiirissä ei ole mitään, mikä estäisi huvipuiston kukoistavan seuraavatkin 60 vuotta. Se vaatii vain uskoa ja uskallusta. Ja näitä ominai-suuksiaahan meillä suomalaisilla on.